

Scénář k rozhlasové reportáži - Eva Rodová

[Eva] (47:04 – 47:14)

Já jsem přišla na to, že vždycky je lepší jednat rovně, čestně a nevyhýbat se třeba i nějakým problémům, ale řešit je.

[Eva] (1:03:45 – 1:03:57)

Si musí svůj život uspořádat podle sebe, podle svého přání, představ a do toho nemá nikdo někomu povídat. To, jako, není fér.

* [Kristýna]

Takových zásad se po celý život drží Eva Rodová, osmaosmdesátiletá rodačka z Karlových Varů. Její životní příběh je spojený především se dvěma velkými láskami. Se sportem, konkrétně s volejbalem, kterému zůstává věrná celý život, a s vysněným povoláním učitelky, jemuž zasvětila několik desítek let.

* [Nikolas]

Přestože se její život točil hlavně kolem školy, rodiny a sportu a politiku se aktivně nezajímala, historické události se jí nakonec osobně dotýkaly.

[Kristýna] (18:03 – 18:08)

Říkali vám doma někdy, že o něčem nesmíte ve škole mluvit?

[Eva] (18:16 – 18:30)

No jistě, to mně říkali, protože jako já jsem na to i doplatila, protože jsem si pustila pusu na špacír a tak jsem začala povídat o panu prezidentovi Benešovi a jeho manželce a už to jelo a měla jsem trojku z chování, no.

* [Nikolas]

Omezení svobody slova ale Eva Rodová nezažívala jen jako žákyně. Výrazně se s ním setkávala i později, už jako učitelka.

[Eva] (34:21 – 34:28)

No a v tom 68. roce, tam to bylo taky všelijaké

[Eva] (34:32 – 34:36)

Když jsem byla v deváté třídě jako třídní

[Eva] (34:39 – 34:41)

Tak jsem musela psát na děti posudek

[Eva] (34:45 – 34:48)

Ten měl danou strukturu

[Eva] (34:50 – 35:06)

A ta obsahovala taky prostě tu rodinu, jak žije, jak se angažuje, co všechno dělá. No a podstatné tam bylo teda, jestli ten rodič byl v komunistické straně, nebo nebyl.

[Eva] (35:10 – 35:19)

A to některé děti strašně jako postihovalo, protože na základě toho dostávaly doporučení třeba ze školy.

[Eva] (35:45 – 36:07)

Já jsem tam měla žákyni, její tatínek byl řidič autobusu. A v 68. roce tady bylo nějaké to cvičení a měl vést vojáky ruský na letišti. A ten tatínek její to odmítl.

[Eva] (36:10 – 36:31)

Prostě mělo se jí to dostat do posudku. Jenomže z těch podniků, kde ty rodiče pracovali, tak poslali posudek na toho tatínka a tohle se tam neobjevilo. A my jsme měli takové poslední posezení, kde ještě zbývalo několik míst na to doporučení těch dětí.

[Eva] (36:40 – 37:11)

Tak já jsem řekla jméno té dívky a náš ředitel vylít jak čertík a začal na mě křičet. Ty nevíš, co se stalo? Ty nevíš, že tohleto... Já jsem říkala, já to vím, ale já to tam nebudu psát, protože podnik, u kterého celý život pracuje, tak to tam nenapsal. A já, že jsem se to někde od nějaký paní dověděla, tak to teda ani náhodou. Ježiš, já měla takový zle.

* [Kristýna]

Právě kvůli těmto zkušenostem si paní Eva po více než čtyřiceti letech učitelské profese a následné práce ve školní inspekci velmi váží možností, které mají dnešní děti.

* [Nikolas]

Oceňuje nejen moderní vybavení škol a dostupnost techniky, ale především svobodu volby. Možnost studovat to, co člověka skutečně zajímá, bez posuzování rodinného zázemí nebo politických postojů rodičů.

Co by tedy Eva Rodová popřála dnešní mladé generaci?

[Eva] (51:10 – 51:19)

Já bych strašně ráda, aby ta současná generace se vrátila taky trošku k tomu pohybu, protože ten strašně chybí.

[Eva] (51:40 – 51:48)

Pak bych ráda, aby si dokázali zachovat takové upřímné vztahy k lidem kolem sebe.

[Eva] (51:52 – 51:57)

A aby hledali v druhých to lepší, a ne to horší, a sami se tak chovali.

